

Катерина Бабкіна

ЗНЕБОЛЮВАЛЬНЕ І СНОДІЙНЕ

Харків
«ФОЛІО»
2014

І лише коли в сутінках світлий дощ випада,
і нікого в дворі немає, крім авт, і дерев, і круків,
і парує вогка земля, і дзвенить небесна вода —
Валентина виходить і довго стоїть одна.
А тоді злітає, розвівши покрючені руки.
І шугає над містом, над чужими дворами,
де вона не була, де ніколи не прибирала.
І в ці миті нею бути хотів би кожен,
і ми всі намагалися. Але ніхто не може.

* * *

Колись я точно знав більше, аніж тепер.
Колись я просто міг не могти взагалі нічого.
Колись я був корабель, літак, піонер,
я виглядав на убогого чи сліпого,
оголювався на пляжі, обговорював Бога.
Я щось на себе прийняв, про що не просив.
Я винен собі за щось, чого не позичив.
Мені бракує тепер постійно часу і сил,
я світло колись таке у собі носив,
котрого, здається, не дозволяє звичай.
І от що я думаю — все, що зникає з нас,
коли ми стаємо прийнятні і зрозумілі,
десь має лишатися. Як золотий запас.
Як еталонний метр. Як минулий час.
Як хвиля, котра передує наступній хвилі.
Коли тобі звідусіль кричать «не впади»,
коли тобі в руки дають не зброю, а одразу синицю,
коли ти на вісімдесят відсотків складаєшся із води,
коли твій дух важить двадцять одну одиницю,
коли ти вже напевне не помер молодим —
потрібно зникнути, розчинитися, зупинитись.
Так, як зникає над травною туман,
так, як розчиняються видихи у тумані.

Так, як дощ, що народжується в океані,
повертається, зникаючи, в океан.
І тоді ти потрапиш туди, де всі, хто зумів
позбутися світу цього, прорости у нього,
зустрічаються й зустрічають, усміхнені,
кожен новий приплив.
І кожен легко відмовляється від усього,
про що не просив.
Оголюється на пляжі. Обговорює Бога.

* * *

Дивні це були дні, золоті роки.
Ми переходили серпень, немов ріку.
З неба зривалися яблука і зірки
і падали, перестиглі, у ніч п'янку,
дотлівали на відстані простягнутої руки.

Дивні були міста, чарівні ліси.
Сильні чоловіки мали в хащах свої стада,
діти й жінки молилися до краси
й світла. Уночі з ґрунтів випаровувалася вода
й осідала на шкірі — не росою, але схожою до роси.

Скільки із нас залишилося в тих лісах,
Скільки вросло в мури міст, ніби дикий мох.
Тінь заважається, та відлітає птах,
Дивні часи переходиш на своїх двох,
Залишаєшся сам. Озираєшся. Паморозь на полях.

Де ти тепер і з ким, розкажи мені,
дай мені знати, чи вийшов, чи вплив, чи,
не зупинившись, не схибивши, ідучи,
не озираючись, без вагань і причин,
не забуваєш занурюватися в дивні ці, незабутні дні.